

HÍRLEVELE

2012. karácsony

Egészséges hittel

„Ezeket el kell hallgattatni, mert egész családokat feldúlnak azzal, hogy aljas nyereség kedvéért azt tanítják, amit nem volna szabad. Valaki közülük, saját prófétájuk mondta: „a krétaiak mindig hazudozók, gonosz vadállatok, lusta, falánk népség. Ez a vélemény igaz. Éppen ezért kímélet nélkül fedd őket, hogy egészséges legyen a hitük...” Titusz 1,11-13

A mai rohanó ember nem tud meglenni naptár, manager kalkulátor nélkül. Beírja az ünnepi menetrendet: dec. 21.: világvége, dec. 23.: ádvent 4. vasárnapja, dec. 24.: szenteste, stb. Mosolygunk és elfelejtjük, hogy ádventkor várjuk ennek a jelenvaló világnak a végét, mindenek újjáteremtését, a mindenség királyának az érkezését. Érkezhet éppen december 21-én is. „Vigyázzatok tehát, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok.” (Mt. 25,13.). Mégsem a katasztrófát várjuk az egyébként katasztrófába rohanó világban.

Várjuk az Urat, várjuk az Isten Fiainak megjelenését, várjuk a hajnalhadást, várjuk a karácsonyt. Jó, ha tudjuk: az első karácsonykor, a testet öltés nagy eseményekor ennek a világnak visszavonhatatlanul elkezdődött a vége. Azzal, hogy ha csak egy jászolnyi területen is, de megjelent az Isten üdvözítő kegyelme. A világ beteg teste ki akarta lökni magából, mint idegen testet, mert a bűn teste nem állhatja az isteni lét testi jelenvalóságát. De az evangélium örömhíre elkezdte gyógyítani a beteget. A régiben növekedni kezdett az új. Ezt semiféle ember okozta katasztrófa, világvégét okozó találmány, háború, energia-

csőd stb. nem tudja megakadályozni, semmilyen világhatalom, világkormány, istentelen szellemi erő nem tudja elhallgattatni. Túl sok bölcsőnyi életben született meg már azóta az Isten üdvözítő szeretete. Mindenhol, ahol valódi hittel várják őt, megmutatkoznak ennek az új világnak a győztes jelei: „...megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon.” Ez az Urat visszaváró nép feladata, küldetése itt és most. Így lesz útkészítővé is. Nem azért, hogy siettesse a véget, hogy bármi része legyen az un. „világ végében”, ezt megteszi az önmagát felfaló és elemésztő cinikus világrend. A hívő ember nemcsak szembe megy ezzel a maga gondolkodásával, életmódjával, hanem mindenek fölött boldog reménységet hordoz, hogy a „nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusnak dicsősége” színtere ez a föld. Üdvözítő kegyelmét látva karácsonykor hisszük boldog reménységgel, hogy dicsősége teljességre jut és semmi másnak nincs helye, tere, mint az ő újjá teremtő akaratának, és megváltó szeretetének. Óréa nézve ünnepelünk, és Vele kezdjük az új évet is. Isten áldása legyen mindenkivel.

Nagy Péter

Advent az Új Utak Évében (gondnoki beszámoló)

Efézus 4, 15

„... az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben...”

Az év végéhez közeledve (szokás szerint) rácsodálkozom, hogy ez az év is milyen gyorsan elmúlt. Akárcsak a gyermekeink születése óta eltelt idő. Szeptember óta már a legkisebb is egyetemista és elkezdte járni a saját útját. Mintegy húsz éve új utakra indultunk velük, de közben felnövekedtek. Jó ezt látni és visszagondolni a kezdetekre. Remélem, hogy 20 év múlva is jó érzésekkel gondolunk majd vissza a Rózsakerti Demjén István Református Általános Iskola elindulására. Készüljünk mi is egyen-egyenként és együtt is arra, hogy személyes és családi életünk, az intézmények és a gyülekezet közössége is együtt épüljön. Ezért javasoljuk, hogy gyülekezetünkben a jövő év legyen a Növekedés Éve. Gondoljuk át Karácsony üzenetét, a testté lett Ige ajándékát! Milyen növekedést várunk tőle és mi magunk mit tehetünk érte?

A november-decemberi időszakban is eseménydús volt gyülekezetünk élete.

November 17-én a templom takarítás party II. felvonásán a cserkészek és a felnőttek együtt szorgoskodtak a falevél-gyűjtésben és a templomkert téli álmra való felkészítésében. A Klauzál-házban pedig iskolánk pedagógusaival együtt vettünk részt a Suli-Vár rendezvényen a nagyszámú érdeklődő szülő tájékoztatásában. Ezúton is kérem, hogy aki az óvodánkba és/vagy az iskolánkba szeretne jelentkezni, mihamarabb adja le az intézményekben a jelentkezési lapot.

A Budafoki esték keretében november 20-án dr. Kovács Levente, a Bankszövetség főtitkára tartott „Hit és Pénz” címmel érdekesítő előadást, amit pezsgő vita követett.

November 24-én a Bibliaismereti ki-mit-tud-on szokás szerint jó hangulatban voltak együtt a többgenerációs alkalmi csapatok. Köszönjük a szervezők (Papp-Tóth Viola és Némethné Pötördi Zsuzsanna) ötletes feladatait és műsorvezetését.

A zoltáros istentisztelet (vespera) Papp Anette szervezőmunkájának köszönhetően december 1-én is segítette az úrvacsorára készülést. Aznap volt a hagyományos női adventi kézműves délután is, ezúttal kivételesen az óvodában. A résztvevők szerint hangulatos és teltházas sürgés-forgást Rideg Erika vezetésével irányította a szervezők csapata.

A sok imádságnak is köszönhetően Bordács István orgonajavító mester munkába tudott állni és befejezte az orgona nagyjavítását. Az adventi gyermekműsort december 2-án már a felújított orgona hangja erősítette. Köszönjük a felújítást támogató adakozást és a műsort szervező Ábrahám Angéla hitoktató áldozatos szolgálatát, a szülők és a gyermekek odaszánását.

December 9-én fogadtuk az őrbottyáni szeretetotthon Barnabás csoportját. Ezúttal bemutatkozott a szeretetotthon új lelkésze is. Az idei műsoruk kiemelkedően jó volt, érezhettük a lendületet és az alapos próbák hatását. Az ajándékok előkészítését Jani Marianna diakónus szervezte. A fiúk különösen

örültek a kirándulásaikat segítő hátizsákoknak és érdeklődéssel kukkantottak a bennük rejlő kincsekre. Köszönjük az ebéd elkészítésében és a konyhai szolgálatban segítők áldozatát.

Cserkészcsapatunk december 15-én tartotta karácsonyi ünnepét a gyülekezeti teremben. Másnap, december 16-án is megtelt a gyülekezeti terem nyugdíjasaink karácsonyi alkalmára. Az ünnepeltek egyben pazar sütemény ellátást is biztosítottak. Jani Marianna szervezésében versek és zenei szolgálat színesítették a délutánt.

Gyülekezetünk munkatársi közössége a 2013. január 11-13-án tartja az évtervező munkatársi hétvégét. Kérem a testvéreket, hogy imádságaikkal, ötleteikkel és javaslataikkal támogassák ezt az alkalmat is.

Egyházunk gazdasági törvénye szerint az egyházfenntartási járulék (nem adó!!!) ajánlott minimál összege a jövedelem 1%-a. Köszönjük, hogy a testvérek anyagilag is hordozzák gyülekezetünket. Kérjük, hogy ha csak lehet, ezt havi rendszeres utalással tegyék. Szokás szerint november végén veszteséges volt a pénzügyi helyzetünk, de remélem, hogy szintén szokás szerint a decemberi hálaáldozatok idén is biztosítják a veszteség nélküli költségvetést.

Kérem, hogy aki az elmúlt öt évben nem töltött ki adatlapot, pótolja ezt. A pénztárosi asztalnál található példányok. A pénztárosi asztalnál elhelyezett íveken ellenőrizték, hogy a választói névjegyzékben szerepel-e nevük és érvényes címük.

Adakozási lehetőségként továbbra is az iskolalelkészi lakás kialakítására felvett 6mFt-os kölcsön mihamarabbi kiváltását és a hitoktatás támogatására tervezett hitoktatói alapot ajánlom mindenki figyelmébe.

Költségvetésünk jelentős részét (kb. 12% -át) teszi ki az idős és a fogyatékos testvéreink segítségét végző diakónusunk főállású foglalkoztatása. Köszönöm azok odaszánását, akik a havi rendszerességű diakóniai támogatók közé tartoznak és kérem, hogy aki csak teheti, csatlakozzon ehhez a körhöz. Jelentkezni Fórizs István presbiternél lehet (forizs@geokemia.hu).

Hálával gondolok arra, hogy ebben az évben is sokan és sokféleképpen hordozták a gyülekezet életéért viselt felelősséget. Külön köszönöm az idén hozánk csatlakozott Csűrös András iskolalelkésznek és feleségének, Varga Vanda beosztott lelkésznek, hogy fiatalos lendülettel és sok mosollyal erősítik közösségünket.

Az alábbi igével kívánok mindenkinek áldott ünnepeket és előkészületeket a Növekedés Évére.

2 Péter 3, 18

„Inkább növekedjete a kegyelemben és a mi Urunk, üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében.”

Budafok, 2012. december 17.

Áldás! Békesség!

Németh Géza gondnok

Hol tartunk az iskolában?

Hol tartunk Karácsonykor? Valahol a kezdetén valami nagyszerűnek, valami Magasztosnak. Valahol a kezdetén, de koránt sem a legelején.

Részt vehettem a református iskola kialakításában, még a tervező asztalnál. Gondolkoztunk, rajzoltunk (csak képletesen), beszéltünk. Aztán elkezdődött az év a tanévnyitóval. Aki ott volt, érezte, ez egy új fejezet lesz. Vagy inkább egy új könyv.

Azóta egy szó motoszkál fejemben, mikor reggel igencsak kis utamat megteszem az iskolába: áldás! Ezt tapasztaljuk, de nem azért, mert dolgozunk, szolgálunk, hanem azért, mert van egy Csodálatos Tanácsos, aki ott van az intézményben. És rajta kívül ott áll az a hívő sereg, aki imádságban segítségül hívja Őt. Köszönjük a Testvéreknek a szakadatlan imádságot iskolánkért – minden nap megtapasztaljuk ennek az áldását!

Közelítve a félévhez, látjuk, hogy a tanulóknak természetessé váltak a *Hétkezdő alkalmak* (áhitatok), a pénteken kezükbe kapott idézetek megtanulása. Elindult a tanárok imaközössége, az ajtónyitó istentisztelet, klubdelutánt szerveztünk a 7-8. osztályosoknak. Örömmel tapasztaltuk meg, hogy a tanárok magukénak érzik a református általános iskolát. Így nem ijednek meg, ha az órájukról kihívunk egy-egy diákot Simon Anikó szociálpedagógussal, hogy beszéljünk velük. (A gyerekek persze rájöttek a turpisságra: nem egyszer jelentkeztek be dolgozat előtt „egy kis beszélgetésre”...)

Külön nagy áldás hallani a rózsakerti lakótelepen, ahogy a gyerekek áldás békességgel köszönnek. Egy kis világosság, szürkévé simult világunkban.

Az iskolába folyó misszióknak mindenki részese, nemcsak az ott szolgálók, a rászorulókat megsegítő arctalan tömeg. Egy sulinkba járó fiú mesélte, menyire más volt a Baár-Madasban zajlott fociverseny, mint a kerületi. Fellöktek egy ellenfelet, aki nem káromkodott, nem visszaütött, hanem a kezét nyújtotta: segítsetek fel. Egy tizenéves diák ezért szeret a keresztyén iskolák körébe tartozni. Tudjunk mi is ilyen névtelen misszionáriusok lenni az ünnepi forgatagban!

Csűrös András iskolalelkész

Ajtónyitó istentisztelet

A 2012/13-as tanévben minden hónap első vasárnapján istentiszteletre gyűlik a Rózsakerti Demjén István Református Általános Iskola számos tanulója, szülők és tanárok.

Már a Budafoki Református Templom bejáratánál fogad iskolánk lelkesze, a gyülekezet gondnoka és Nagy Péter tiszteletes úr. Helyet foglalunk a padokban, körülvesznek minket a templom tiszta fehér falai, a gyülekezet tagjainak bátorító tekintete, közben a padosok előtt az ifjúsági zenekar fiataljai is készülődnek. Közvetlen, meleg szavakkal köszöntik a megjelenteket, majd közös ének tanulása következik.

A szöveget és dallamot kivetítőn, ill. a padokon elhelyezett lapokon olvashatjuk. Az élő zene, a magasztos tartalom segít kiszakadni a mindennapi élet gondjaiból, elcsendesedni, befelé fordulni, megnyugodni, Istenhez szólni. Az első érzés a hála, a köszönet életünk, munkánk apró sikereiért, örömeiért, melyek mellé szükségek sokasága tolul gondolatainkba. Sorra vehetjük családkunk, iskolánk, kollégáink ínségeit, saját kéréseinket, miket Isten elé viszünk. Közben már bibliai részlet magyarázatával folytatódik az istentisztelet, gyerekek bevonásával, aktív közreműködésükkel. Így a legkisebbekhez is eljut a Biblia útmutatása, tanítása.

Advent első vasárnapján hittanos gyermekek adtak elő kis színdarabokat gyönyörű jelmezekben. A Halacska Óvoda csoportja a Foltmanók történetével ismertette meg a résztvevőket.

Igazi különlegesség volt a Bolygók beszéde című előadás. Baltazár csodálatos története értékvesztett világunkban valódi értéket mutatott. A gyerekek nagy átéléssel jelenítették meg szerepeiket, maradandó, szívbe-markoló élményt nyújtottak a zsúfolásig megtelt templom hallgatóságának.

Az „Ajtónyitó istentisztelet” valóban ajtót nyit az arra vágyó szülőnek, gyermeknek: mindenkinek a gyülekezet felé! Lelki útravalót ad az elkövetkezendő hónapra; erőt, megerősítést a hétköznapi csatáihoz; derűs együttléteket, imát és éneket.

Rostás Erzsébet, iskolánk tanára

Nem csak statisztika

„Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet” Mt. 28,19

Karácsony előtt statisztikával untatni valakit nem biztos, hogy érdekfeszítő, most mégis megteszem, mert időszerűvé vált a beszámoló a látogató szolgálat eddig elvégzett munkájáról.

Egy évvel ezelőtt nagy fába vágtuk a fejszénket, amikor elhatároztuk a nyilvántartási rendszerünk átnézését. A jelenlegi nyilvántartás pontosítása az alapvető cél, és ezt követően majd gondoskodni annak folyamatos aktualizálásáról, azaz „megtölteni étellel”. Hosszú kitartó munka eredményeként eljutottunk egy újabb szintre, ahol most a látogató szolgálat még aktív munkatársain a sor, akik között vannak presbiterek, nyugdíjasok, aktívan dolgozók és diákok is. Az a célunk, hogy a gyülekezetbe még nem járó és a már eljönni nem tudó testvéreinkkel felvegyük, tartsuk a kapcsolatot. Igény van rá, ez számtalan módon beigazolódott már. Talán a tervezett megkeresések segítenek ebben. Az eddigi tapasztalataim szerint a legtöbben szívesen fogadják látogatásainkat. Saját körzetemben sok emberrel sikerült kapcsolatot kialakítanom, így nem csak statisztikusként látom a dolgot és ez nagy segítség.

Már a hírlevelek rendszeres eljuttatásával is többen értesülhetnek a gyülekezet eseményeiről. A mai bezárkózott világunkban egy megfelelően megkapott hívogatás igen sokat jelent. Érdekes lenne a buszon reggelenként azt hallani, (már ha egyáltalán beszélgetnek az emberek), mi történt egy-egy személyes beszélgetéskor, nem pedig azt, hogy az éppen aktuális kukkolószavazós műsorba hány SMS-t küldött valaki.

Arra kérem a testvéreket, fogadják szeretettel látogatóinkat. Nem váratlan megjelenések lesznek ezek, hanem lehetőség szerint egyeztetett időpontok. Célunk az, hogy havonta legalább egy gyülekezeti tagunkhoz eljussunk. Egy-egy alkalommal esetleg még néhány adatukat, elérhetőségüket is megkérdeznénk, mivel sokszor csak egy név és egy cím szerepel nyilvántartásunkban. Így több korcsoportot érintő alkalomról is értesülhetnének, biztosítva a ”csak papíron vagyok gyülekezeti tag” kategóriájából való kilépést. Azt hiszem ez már sikerült egy-két alkalommal. Ezekről már korábban beszámoltam. Az egyes eseményekről való értesítés is gördülékenyebben menne.

Természetesen tudjuk, hogy nem mindenki képes már fizikailag eljutni egy-egy istentiszteletre, ezért fontos, hogy ez a misszió továbbra is működjön. Így kapcsolódunk a diakóniai szolgálathoz is. A kicsi, de annál lelke-

sebb csapatunk a legutóbbi megbeszélésünkkor megállapodott abban, hogy legalább egy évig részt vesz a munkában. Várjuk azok jelentkezését is, akik szívesen bekapcsolódnának a csoport tevékenységébe. Nagy szükség lenne rá.

Áldott és új ismeretségekkel teli ünnepet kívánok

Hatos Kata

Köszönetnyilvánítás

Szeretném megköszönni Kirner Attila, Mészáros Gabi, Nagyné Darin Éva, Pető Gergő és Szabó Máté segítségét az előkészítő munkában. A hosszadalmas és néha nagyon unalmas egyeztetésekkor nagy segítségemre voltak. Munkájuk igen fontos része volt a látogató szolgálatnak.

Hatos Kata

Adventi készülődés

„Bizony mondom néktek azt is, hogy ha közületek ketten egyet-
értenek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja
nekik az én mennyei Atyám. Mert ahol ketten vagy hárman ösz-
szegyülnek az én nevemben: ott vagyok közöttük.”

Mt. 18,19-20.

Évek óta itthon vagyok három kicsi gyermekemmel, csak rájuk figyelek. Idén sógornóm meghívott, töltsük együtt az adventi készülődést.

Amikor megérkeztünk, még folyt a készülődés. Mindenki sürgött-forgott, rendeztük a termet. Szeretettel várták a résztvevőket. Ínycsiklandó sütemények, forró tea került az asztalra. Egy másik asztalon felsorakoztak a szebbnél szebb díszek, szalagok, gyertyák és termések a koszorúkhöz.

Lassan elcsöndesedett a terem, nyugalom, béke szállt közénk. A közös éneklés és Viola csendes szavai, meghitt története megnyugtatót és megerősítőt. A csodás adventi koszorú készítése közben kicsit magamba mélyedtem és elhatároztam, hogy karácsonykor sem a lázas készülődésre helyezem a hangsúlyt, hanem arra, hogy nyugalomban, békében együtt legyen a család (a konyha meg hadd szaladjon).

Köszönöm a meghitt találkozást és az útra való üzenetet.

Pandula Szilvia

Néhány szó a lepramisszióról

Az elmúlt tíz évben a tőlünk távol élő betegek adomány támogatása elmaradt. A sebek kötözésére való fásli kötést a nyugdíjas kör néhány tagja készítette. A pamutfonal gyártása megszűnt, ezért a fáslikötés abbamaradt.

Szeretném az adományozás felélesztését szorgalmazni. Ennek érdekében a novemberi presbiteri megbeszélésen kértem a presbitereket, legyenek segítségemre.

E felhívásra Isten áldása már az elmúlt vasárnap jelentkezett. Ugyanis a „Lepramisszió” feliratú perselyben néhány forint híján ötezer forintot találtam. Ezt az összeget postai csekken továbbítottam a lepramisszióknak.

Köszönöm az adományozóknak, hogy gondoltak a betegségben szenvedőkre. Kérem a gyülekezet tagjait ez után is a pénztárosi asztalon levő „Lepramisszió” feliratú dobozba tegyék adományukat. A doboz mellett kis tájékoztatót is találnak a testvérek a lepramisszióról.

Erdélyi Gizi néni

A következő hetek tervezett programjai

Felhívjuk a figyelmet arra, hogy az alábbi programokban lehetnek változások!

Ezért kérjük, hogy kísérjék figyelemmel az istentiszteletek után elhangzó hirdetéseket, vagy tájékozódjanak a gyülekezet honlapján, vagy érdeklődjenek a lelkesi iroda telefonszámán.

Időpont		Program
December 24. (hétfő)	15.00	Istentisztelet + gyermekprogram, szerepjáték felnőtt előadás, betlehemes
	23.00	Istentisztelet
December 25. (kedd)	10.00	Úrvacsorás istentisztelet
December 26. (szerda)	10.00	Úrvacsorás istentisztelet
December 31. (hétfő)	18.00	Évzáró istentisztelet
2013.		
Január 1. (kedd)	10.00	Évkezdő istentisztelet
Január 5. (szombat)	18.00	Vespera
Január 6. (vasárnap)	10.00	Úrvacsorás istentisztelet
Január 11-13.		Évtervező munkatársi hétvége

Az iratterjesztésben már kapható
a 2013-as bibliaolvasó kalauz és a Kálvin kalandárium

ajándékozáshoz sok új hasznos, érdekes, szórakoztató
gyermek és felnőtt irodalmat, színvonalas zenei anyagot
tartalmazó cd-eket és kazettákat kínálunk

Rendszeres gyülekezeti alkalmak

Vasárnap:

10.00 Istentisztelet,
minden hónap első vasárnapján úrvacsora,
minden hónap harmadik vasárnapján szeretetvendégség
18.00 Ifjúsági óra

Hétfő

18.30 Énekkar

Kedd

9.30 Baba-mama kör
18.00 Bibliaóra

Szerda

10.00 Bibliaóra nyugdíjasoknak
15.00 Konfirmációs órák
17.30 Női bibliaóra (kéthetente)

Csütörtök

8.00 Bibliaóra
19.30 Ádám kör (kéthetente)

Péntek

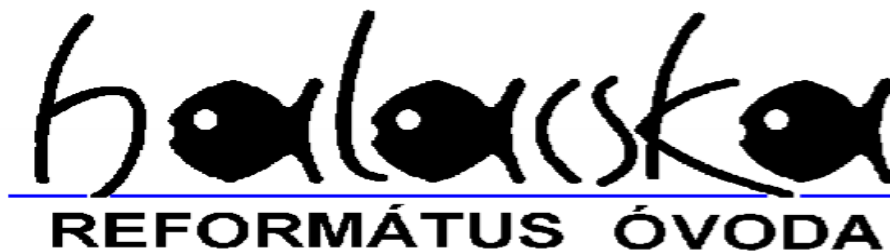
14.00 Konfirmációs órák
18.30 Gyülekezeti foci a BMTE pályán

Szombat

18.00 Vespera (minden hónap első szombatján)

Budapest-Budafoki Református Egyházközség
1221 Budapest, Demjén István u. 2.
Telefon: 229 22 78
E-levél: reformatus@bfok.t-online.hu

Lelkipásztorok: Nagy Péter és Papp-Tóth Viola
Iskola-lelkész: Csűrös András
Beosztott lelkész Csűrös-Varga Vanda
Gondnok: Németh Géza
Diakónus: Jani Marianna
Hitokató: Ábrahám Angéla
Honlapunk: <http://www.bfokref.zsoltar.hu>

Családi keresztelő a Budafoki Református Templomban

Tisztelt Olvasó, engedje meg, hogy röviden felidézzük a november 4-én, a Budafoki Református Templomban tett családi keresztelőnkön elhangzottakat, kicsit visszaidézve azt a napsütötte vasárnap délelőttöt. Nekünk nagyszerű érzés volt felnőttként együtt keresztelkedni a kislányainkkal, átélni ezt a jelentős pillanatot. Reméljük, hogy egy picit emlékezetes marad Önöknek is.

"Müller Anikó vagyok, kiskunhalasi születésű kétgyermekes családanya, aki felnőttként részesülhet abban az örömben, hogy megkeresztelkedik. Sajnos gyermekkoromban nem kaptam vallásos nevelést, így viszonylag későn, ifjúkoromban találkoztam először az Úrral. Isten megszólított engem, s azóta igyekszem építeni vele a kapcsolatomat. Életem során számtalanszor megtapasztaltam, hogy a gondviselés jelen van és munkálkodik köztünk, akár kilátástalannak tűnő helyzetekben is. Megtanultam a hit fontosságát, hogy kérni kell és adatik; a szeretet erejét, az Úr kegyelmét; s mindezt Isten tanította meg nekem, hiszen felnőtt koromig senki nem beszélt nekem erről, s én sem osztottam meg gondolataimat senkivel. Így tehát már fiatalként megfogalmazódott bennem, hogy szeretnék megkeresztelkedni, s Krisztus megváltó tetteiben részesedni, ezért Kiskunhalason hittan órákra jártam. A sors úgy hozta, hogy tíz éve Budapestre költöztem, hét éve megházasodtam, öt éve Budafokra költöztünk, ahol gyermekeink a nagytétényi Halacska Református Óvodába kezdtek járni, s innentől kezdve férjemmel bibliaórákon vettünk részt lelkipásztorunknál, Nagy Péter lelkész úrnál. A bibliai tanítások és a Halacska Óvodában tapasztalt határtalan szeretet és légkör érlelték meg bennünk a gondolatot, hogy családiról – mind a

négyen együtt keresztelkedjünk meg. Ezzel egy több évszázados, ám a hetvenes években megszakadt hagyományt folytatunk, hiszen családjunk mindkét ága ősökig felmenően református vallású volt."

"Kovács Tibor vagyok, felnőttként állok itt keresztelkedésre várva. Hosszú időbe tellett, mire a hit megfogant és megérett bennem. Ha vissza gondolok az elmúlt időszakra, látom az egyes mérföldköveit ennek a változásnak: diákéveimben a természettudományok érdekeltek, a természeti világ törvényeivel és érdekességeivel ismerkedtem és foglalkoztam. Mérnöknek tanultam, a materiális világot igyekeztem megismerni. Eleinte elégnek is tartottam ezt, teljesen lekötött ennek a világnak az ismerete és tapasztalása. Fokozatosan tágult ki és tágul ma is ez a világ előttem, ahogy egyre jobban megismertem. Minél többet tudtam meg és minél többet tanultam, annál inkább megvilágosodott bennem, hogy mennyi mindent nem tudok még, egyre nagyobb az a terület, amit még meg kellene ismerni. Ahogy tágult ez az ismeretanyag, tapasztalat, úgy jutottam egyre közelebb ahhoz a felismeréshez, hogy valakinek lennie kell emellett a világ mellett, hiszen egyre több olyan kérdés merül fel, amire a természettudományok egyenletei és képletei nem adnak választ. Biztos vagyok benne, hogy sok ember megfogalmazza magában valahogy így ezt az érzést: valaminek/valakinek lennie kell. Miért ne ismerjük meg azt a világot is, amely közvetlenül nem érzékelhető? Ez a világ Isten országa, az Ő kegyelme, melyet nem egyenletekkel és képletekkel, hanem hittel, lélekkel és szeretettel lehet megismerni és befogadni. Isten mindenki felé odafordítja arcát, mindenki felé kinyújtja a kezét szeretettel, csak el kell fogadni azt.

Én elfogadtam, kinyújtottam felé a kezem. Szeretném ápolni ezt a kapcsolatot, szeretném jobban megismerni és befogadni. Nagyon nagy mértékben formálta gondolkodásomat és életfelfogásomat az a tény is, hogy családom lett, apa lettem. A gyerekek belénk, szülőkbé vetett bizalma és feltétel nélküli szeretete sok mindenre rávilágított és megtanított. A Halacska Református Óvoda – bármilyen fura is első olvasatra – minket, szülőket is tanított, nyugalmat és meghittséget sugárzott mindig, mikor mentünk a gyerekekért. Abban a pár percben, amit az oviban töltöttünk a gyerekekre várva, elfelejtettük a mindennapi élet problémáit, nyomasztó gondjait. Ezek az élmények nem foglalhatók egyenletekbe. Így érett és erősödött meg bennem a hit hosszú évek alatt. Van, aki hamarabb jut el ide, nekem tovább tartott.

Nagy öröm, hogy két kislányommal, Adriennel, Henriettával és feleségemmel, Anikóval állhatok most itt a Budafoki Református Templomban a családi keresztelőnkön."

Müller Anikó és Kovács Tibor

Óvodai beszoktatás

Elérkezett a várva várt szeptember, amikor is kezdődött egyebek közt az OVI. Kislányomat, Rózit készítettük már hetekkel, hónapokkal előtte, mit lehet egy oviban csinálni; hát persze, hogy játszani, de nem csak olyan unalmas játékokkal, mint itthon, és olyan unalmas figurákkal, mint a kistestvér, hanem nagyon-nagyon sok játékkal és nagyon-nagyon sok gyerekkel.

A beszoktatás szülő-gyerek közös játszó délelőtttel kezdődött két nap. Ez a kétszer két óra számomra maga volt a borzalom. Iszonyúan untam, feleslegesnek éreztem magam, hiszen a kislányom nélkülem is nagyon jól elvan. Miért kellek én ide? Nagy-nagy kirekesztettség érzés is az uralmába kerített, oly mértékben, hogy muszáj volt kimennem az udvarra. Ott aztán kicsit átgondoltam: miért reagálok én ennyire intenzíven egy ártatlan óvodai beszoktató délelőttön. Nem bántott senki, nem nézett rám csúnyán senki, nem okozott gondot Rózi sem, akkor mi a baj? Aztán rájöttem, hogy a saját ovis rossz érzéseim törtek rám nagy erővel. Nem szerettem ott lenni, mert egyedül voltam, unatkoztam, feleslegesnek éreztem magam... pontosan úgy, mint harminc évvel később a kislányom ovijában. Mikor erre rájöttem, nagy megkönnyebbülést éreztem, hiszen nem akartam megnehezíteni Rózi lányom ovis pályafutását, véletlenül sem akartam, hogy átvegye az én régről megmaradt ovis rossz érzéseimet.

Tulajdonképpen ez volt számomra a legnehezebb a beszoktatásban. Más tekintetben nagy bizalommal voltam mind Rózi, mind az óvodai személyzet iránt. Nem okozott gondot a leválás, hogy idegen kezek közé adjam szegény kicsi lányomat (tudom, ez nem mindenkinek könnyű). Igyekeztem a kislányomnak azt közvetíteni, hogy az ovi egy jó hely, különösképpen akkor hangsúlyoztam ezt, amikor a reggeli induláskor legalább harmincszor megkérdezte, hogy miért megyünk oviba. Azért mész oda, hogy játsszál sokat és sok gyerekkel, nem mellékesen - ezt már csak hozzágondolva -, hogy szegény elgyötört anyád egy kicsit lélegzethez jusson...

Szacsúri-Csatai Viktória

Kedves Testvérem!

Mészárosné Mócsai Dórának hívnak, a Budapest-Nagytétény Református Gyülekezet tagja vagyok a családommal együtt. Isten ajándékaiként két gyermeket nevelhetünk: Mátét és Boglárkát. Hála van a szívemben, hogy ilyen módon tehetek bizonyoságot arról, hogy hogyan formálja a Teremtő az életünket – egy óvodás gyermeket nevelve. Hiszem, hogy csemetéinket a családukba Isten csak bizonyos időre adta s eljön majd a napja, hogy felnőnek és elhagynak bennünket, ahogy az Ige is tanít az 1Mózes 2,24-ben. Így az a célunk, hogy életünkkel és nevelésünkkel visszatükrözzük Krisztus hatalmasságát és fényét gyermekeinknek, hogy amikor már nem fogjuk a kezüket, akkor is Jézussal járjanak.

Nagy örömünk, hogy Isten megadta, hogy Máté Kishalacska legyen. Számunkra nem is volt kérdés, hogy ha tehetjük, akkor olyan óvodába adjuk gyermekünket, ahol a családi fészken és a gyülekezeti közösségen kívül is találkozhat Krisztussal, megismerheti Isten hatalmas, csodálatos voltát és az Ő általa teremtett világot.

Sok minden megváltozott a napjainkban szeptembertől, amióta Máté fiunk óvodás lett. A mi életünkben kimaradtak a könnyes reggeli búcsúk, mert fiunk igen nagy kedvvel megy az óvodába az első naptól kezdve, olyannyira, hogy az első napokban alig tudtuk hazasalogatni. Igazán megszerette Ildi óvó nénit és a dajka néniket egyaránt. Mostanság érzi, hogy néha bizony nehéz elfogadni a szabályokat, azt, hogy nem minden alakul úgy, ahogyan ő eltervezte, de a lelkesedése és a szeretete az óvoda iránt nem változott.

Boglárkának is nagy változást hozott, hogy Máté óvodás lett, hiszen délelőtti játszópajtás nélkül maradt és eleinte nehezen fogadta el, hogy „csak” anyja maradt, akivel eltöltheti az időt, de egy-két hét alatt az új otthoni napirend is kialakult. Nagy örömmel várja haza testvérét és hallja tőle az újonnan tanult énekeket és mondókat.

Én is könnyen megszoktam, hogy Máté már nem csak az én szavaimat visszhangozza, hanem egy új szólam is megjelent a „kottájában”, amelyet Isten segédelmével, az édesapjával kezdtünk el hangjegyekkel feltölteni. Jó érzés biztonságban tudni a gyermekemet egy olyan közegben, ahol látom, hogy azokat, akik a fiunkat otthonunkon kívül tanítják és nevelik, Jézus vezeti, így a születő dallam harmóniában marad, s lehet reményünk, hogy ekképpen megvalósul a Példabeszédek 22,6: „Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.”

Áldás, Békesség!

Mészárosné Mócsai Dóra

Budapest-Budafoki Református Egyházközség
Halacska Református Óvodája
1221 Budapest, Törley tér 3-4.
Tel. 06 (1) 482 02 24
Email: halacskaovi@freestart.hu